

«О, не! На дните въ безконечний ходъ,
Едно, едно ще се повтори пакъ —
Къмъ светлина възвишений купнежъ,
Къмъ висшето стремленията чисти
И гордий, властенъ жадъ за идеалъ!
Ще се повтори онова, което,
Въ световните промени непроменно,
Е будило въ човека човека
И смисълъ му е давало въ живота.

«Честитъ е тозъ избранникъ, чийто духъ,
Като ковчегътъ Ноевъ, пренесе
Отъ прежний святъ въ послешний онова,
Коего е въ промени непроменно.
Той подиръ смъртъ отъ себе си оставя
Най-чистото, най-хубавото — жица
Отъ царството на сенките безплътни,
Която ще го свързва съ тоя миръ.»

Те бяха слезли на самия брягъ,
Тамъ дето ги възчакваше готова,
Люляна тихо надъ вълните лодка.
Въвъ дрезгавата далнина небото,
Съ вечерний си лазурно-тъменъ плащъ,
Застилаше заспалото море,
Като сестра заспалия си братъ.
При сетнята раздяла се обърна
Пъкъ другъ сега и тихо проговори:

— Небесенъ блянъ на земята синъ. Не всякой
Тъй надъ света, извърнатъ отъ света,
Високо би можалъ да се възмогне. —
На рамото му сложи съ гордъ замахъ
Ръката си, и тъй отвърна Шелли:
«Домогвай се до себе — и възмогнатъ
Ще бъдешъ ти на тази висота!
Грей божий пламъ на всякого въ душата
И му цельта висока осветлява.